

Handreiking

Juridische aspecten van deponeren van vondstmateriaal bij archeologische opgravingen

INHOUDSOPGAVE

1	Inleiding	3
2	Eigendom van vondsten	3
2.1	Wie wordt eigenaar?	3
2.2	Vanaf wanneer wordt de provincie, gemeente of het Rijk eigenaar?	4
2.3	Wie wordt eigenaar van toevalsvondsten?	6
2.4	Conclusies over eigendom	6
3	Auteursrecht.....	7
4	Verplichtingen met betrekking tot conserveren.....	7
4.1	Wat is conserveren?	7
4.2	Betalen voor conserveren	8
4.3	Wie kan worden aangesproken wanneer objecten niet goed zijn geconserveerd?	8

1 Inleiding

In deze handreiking worden de juridische aspecten van het deponeren van vondstmateriaal bij het uitvoeren van archeologische opgravingen beschreven. De handreiking richt zich op:

- de eigendom van vondsten en de zeggenschap van de (toekomstige) eigenaren over archeologische vondsten die zich vermoedelijk in de bodem bevinden en nog niet zijn opgegraven;
- het auteursrecht op de onderzoeksdocumentatie;
- het conserveren van archeologische vondsten.

Deze handreiking beoogt geen beleid te formuleren, maar uitsluitend de inhoud van de huidige regelgeving weer te geven. Doel is het bieden van overzicht aan de betrokkenen bij het deponeringsproces, zoals initiatiefnemers, opdrachtgevers, certificerende instellingen, certificaathouders/ opgravingsbedrijven, bevoegd gezag en depothouders. De reden voor deze handreiking is gelegen in de onbekendheid van de praktijk met deze materie. Bedoeld is om toegankelijke informatie te verstrekken zonder uitputtend te willen zijn.

Deze handreiking is laatstelijk gewijzigd in maart 2021 en daarbij aangepast aan de op dat moment geldende Erfgoedwet, het Besluit Erfgoedwet archeologie, het Besluit aanwijzing richtlijn op professionele wijze verrichten van opgravingen en de BRL SIKB 4000 met bijbehorende (KNA) protocollen. Door het vervangen van grote delen van de Monumentenwet 1988 door de Erfgoedwet en wijzigingen in de KNA zijn eerdere versies van deze handreiking niet meer up to date.

2 Eigendom van vondsten

2.1 Wie wordt eigenaar?

Hoofregel

In artikel 5.7 Erfgoedwet is bepaald dat een archeologische vondst die is aangetroffen bij een opgraving en waarop niemand zijn recht van eigendom kan bewijzen, eigendom is van:

- a. de provincie waar de vondst is aangetroffen;
- b. de gemeente waar de vondst is aangetroffen, indien die gemeente beschikt over een door de provincie aangewezen depot; of
- c. de Staat, indien de vondst is aangetroffen buiten het grondgebied van enige gemeente.

Uit artikel 5.7 Erfgoedwet blijkt derhalve dat het altijd een overheid is die eigenaar wordt van archeologische vondsten die zijn aangetroffen bij opgravingen, tenzij iemand zijn eigendom kan bewijzen.

Drie essentiële elementen in artikel 5.7 Erfgoedwet

Artikel 5.7 Erfgoedwet bevat een aantal elementen die nadere uitleg behoeven.

In de eerste plaats het begrip ‘*archeologische vondst*’. Volgens artikel 1 Erfgoedwet is een archeologische vondst een ‘overblijfsel, voorwerp of ander spoor van menselijke aanwezigheid in het verleden afkomstig van een archeologisch monument’. Een ‘archeologisch monument’ is volgens artikel 1 Erfgoedwet een ‘terrein dat deel uitmaakt van cultureel erfgoed vanwege de daar aanwezige overblijfselen, voorwerpen of andere sporen van menselijke aanwezigheid in het verleden, met inbegrip van die overblijfselen, voorwerpen en sporen’. Bij archeologische vondsten kan het gaan om zaken die niet ‘aard en nagelvast met de bodem verbonden zijn’, zoals potten, scherven, munten et cetera (zie ook artikel 3:3, eerste en tweede lid, Burgerlijk Wetboek (BW)). Ook een lakprofiel of blokberging kan een vondst zijn.

In de tweede plaats moeten de archeologische vondsten zijn *'aangetroffen bij een opgraving'*. Uit artikel 1 in samenhang met artikel 5.1, eerste lid, Erfgoedwet volgt dat onder een opgraving moet worden verstaan 'het verrichten van handelingen met betrekking tot het opsporen, onderzoeken of verwerven van cultureel erfgoed of onderdelen daarvan, waardoor verstoring van de bodem, of verstoring of gehele of gedeeltelijke verplaatsing of verwijdering van een archeologisch monument of cultureel erfgoed onder water optreedt'.¹ Archeologische vondsten die zijn aangetroffen tijdens andere werkzaamheden (toevalsvondsten) vallen derhalve buiten deze regeling (zie par. 2.3). Ook het verrichten van opgravingen met metaaldetectoren valt onder het wettelijke begrip 'opgraving'. Als de bodem echter niet dieper wordt verstoord dan 30 cm onder het landoppervlak, dan is het verbod van artikel 5.1, eerste lid, van de Erfgoedwet niet van toepassing. Dat volgt uit artikel 2.2, eerste lid, van het Besluit Erfgoedwet archeologie. In het vierde lid van dat artikel is geregeld dat artikel 5.7 Erfgoedwet niet van toepassing is op dergelijke opgravingen. Wel gelden voor de vondsten die zijn gedaan met een metaaldetector (verstoring bodem niet dieper dan 30 cm) artikel 5.10 Erfgoedwet over toevalsvondsten (zie par. 2.3).

In de derde plaats moet het gaan om een archeologische vondst *'waarop niemand zijn recht van eigendom kan bewijzen'*. In de praktijk zal dat meestal wel het geval zijn. Het gaat immers doorgaans om zaken die al lange tijd in de grond verborgen liggen, en waarvan de eigenaar meestal niet meer opgespoord kan worden. Het bewijzen van eigendom kan op verschillende manieren en daar gelden geen specifieke regels voor. Meestal zal het leveren van bewijs plaatsvinden met documentatie.

2.2 Vanaf wanneer wordt de provincie, gemeente of het Rijk eigenaar?

Erfgoedwet

Gezien de aanhef van artikel 5.7 Erfgoedwet is het voor het antwoord op deze vraag van belang wanneer een archeologische vondst als 'aangetroffen' kan worden beschouwd. Is dat het moment waarop:

- er een vermoeden is dat een archeologische vondst in de bodem zit;
- de archeologische vondst voor de eerste keer is aangetroffen (waargenomen);
- de vondst is opgegraven; of
- de vondst is geconserveerd of in depot gebracht.

De wetgever lijkt ervan uit te gaan dat het moment waarop de vondst wordt aangetroffen samenvalt met het moment waarop de vondst is opgegraven. In de artikelsgewijze toelichting bij artikel 5.7 Erfgoedwet staat namelijk dat 'het recht van eigendom ontstaat op het moment dat de vondsten worden opgegraven'. Verder staat er in die toelichting: 'dit brengt niet met zich dat de (toekomstige) eigenaar zich kan mengen in de wijze van het verrichten van een opgraving'². Volgens dezelfde toelichting voorziet het systeem van kwaliteitsborging namelijk daarin. Met het systeem van kwaliteitsborging wordt bedoeld de wettelijk verplichte certificering van opgravers.

Het uitgangspunt bij de regeling van de eigendomskwestie is dus – in grote lijnen – dat de provincie, de gemeente (met een eigen depot) of de Staat (vondst buiten grondgebied van een gemeente aangetroffen) de eigenaar wordt van de opgegraven vondsten. Vinden (waarnemen, aantreffen, blootleggen) en opgraven zijn hetzelfde moment. Hoewel niet expliciet vermeld, mag ervan worden uitgegaan dat hieronder ook kan worden begrepen het aantreffen van archeologische vondsten via proefsleuven of booronderzoeken. Dus op het moment dat tijdens het maken van een proefsleuf of het verrichten van een booronderzoek een archeologische vondst wordt aangetroffen, wordt de toekomstige beheerder de eigenaar van die vondst.

¹ Dit geldt zowel voor de opgravingen die conform de regels plaatsvinden door gecertificeerden als voor de 'illegale' opgravingen.

² Zie memorie van toelichting bij de Erfgoedwet, Kamerstukken II 2014/15, 34 109, nr. 3, p. 90.

Privaatrecht – Boek 5 Burgerlijk Wetboek

De uitleg die voortvloeit uit de Erfgoedwet wordt ondersteund door het privaatrecht en met name de regeling van de eigendomsverrijking. Een wijze waarop de eigendom van een zaak kan worden verkregen, is het vinden van een schat (artikel 5:13 BW); zie hierover ook paragraaf 2.3 over toevalsvondsten. De algemene opvatting is dat tot het moment waarop een schat wordt gevonden de eigenaar van de onroerende zaak (i.c. de grond) ook de eigenaar is van de schat die zich daarin bevindt. De vinder verkrijgt de helft van de eigendom van de schat. Daarvoor is het niet nodig dat de eigenaar (van de onroerende zaak) hem de helft van de eigendom overdraagt. De vinder is eigenaar voor de helft op het ogenblik dat hij de schat vindt. Op datzelfde moment verliest de eigenaar van de onroerende zaak de eigendom van de schat voor de helft.³

Uitwerking eigendom

Dit uitgangspunt vertaald naar archeologische vondsten die onder de Erfgoedwet vallen, levert het volgende op:

- Tot het moment waarop de archeologische vondsten worden aangetroffen bij een opgraving is de eigenaar van de grond tevens de eigenaar van deze zaken; omdat het om niet gevonden zaken gaat, heeft dat in het algemeen geen praktische betekenis (de grondeigenaar heeft immers doorgaans geen weet van de archeologische vondsten in zijn grond).
- Vanaf het moment dat de vondsten bij een opgraving zijn aangetroffen (waargenomen) wordt de provincie, de gemeente of de Staat eigenaar. Vanaf dat moment heeft de provincie, gemeente of Staat dan ook de zeggenschap over de archeologische vondsten en kan hij eisen stellen met betrekking tot de (de)selectie en conservering van de vondsten en aanlevering bij het depot. Vóór dat moment heeft de provincie, gemeente en Staat geen zeggenschap. Hij is immers nog geen eigenaar. In de fase dat er alleen nog maar verwachtingen zijn omtrent de aanwezige archeologische vondsten kan de toekomstige eigenaar dan ook geen eisen stellen met betrekking tot de selectie. In die fase is alleen het bevoegd gezag (de gemeente) daartoe bevoegd.

De tabel hieronder geeft aan wie in welke fase zeggenschap heeft.

Tabel: zeggenschap over vondstmateriaal, uitgesplitst per tijdsfase

	Verwachtingen	Vanaf aantreffen vondst	Evaluatiefase	
			Selectie voor conservering	Selectie voor verwijdering
Initiatiefnemer	Nee	Nee	Nee	Nee
Bevoegd gezag	Ja	Ja, m.b.t. uitwerking	Nee	Nee
Certificaathouder/opgraver	Nee	Nee	Nee	Nee
Provincie, gemeente of Staat (eigenaar vanaf moment aantreffen vondst)	Nee	Ja, m.b.t. selectie, conservering, opslag en aanlevering	Ja	

Opmerking bij de tabel: volgens Protocol 4004, OS13 (Selectie vondsten en monsters / afstoten en vernietiging niet geselecteerde vondsten en monsters / selectierapport) wordt de selectie tijdens het veldwerk conform de richtlijnen (de)selectie (PS06, tabel 1) overgelaten aan de certificaathouder/opgraver (in de persoon van de KNA-archeoloog Ma en/of de betrokken specialisten). In de evaluatiefase beslist het bevoegd gezag welke vondsten en monsters de certificaathouder/opgraver uitwerkt. De selectie voor conservering of verwijdering wordt verricht door de deponhouder (eigenaar). De certificaathouder geeft hierover desgewenst een advies aan de deponhouder.

³ Zie hierover ook Pitlo, Het Nederlands Burgerlijk Wetboek, Deel 2 Het Zakenrecht, negende druk, 1987.

2.3 Wie wordt eigenaar van toevalsvondsten?

Melding en aangifte door vinder

Als archeologische vondsten worden aangetroffen anders dan bij opgravingen, is sprake van toevalsvondsten. Dat geldt ook voor de vondsten die zijn aangetroffen tijdens opgravingen met metaaldetectoren en waarbij de bodem niet dieper is verstoord dan 30 cm (zie par. 2.1). Als degene die de vondst doet weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat het gaat om een archeologische vondst, moet hij dat zo spoedig mogelijk melden aan de Minister van OCW op grond van artikel 5.10, eerste lid, Erfgoedwet. Via de website van de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed (RCE) kan de vondst met een E-formulier worden gemeld. Deze meldingen worden opgenomen in ARCHIS. De vondsten moeten vervolgens gedurende zes maanden ter beschikking worden gehouden of gesteld voor wetenschappelijk onderzoek (artikel 5.10, tweede lid, Erfgoedwet). Op grond van het Burgerlijk Wetboek geldt de verplichting voor de vinder (ontdekker) om van zijn vondst aangifte te doen bij de gemeente. Indien geen aangifte is gedaan of onzeker is aan wie de zaak toekomt, kan de gemeente vorderen dat deze aan haar in bewaring wordt gegeven, totdat vaststaat wie rechthebbende is (zie artikel 5:13, derde lid, in samenhang met artikel 5:5 BW).

Eigendom

Voor wat betreft de eigendom is artikel 5:13 BW van toepassing. Dat artikel bepaalt dat een schat voor gelijke delen toekomt aan degene die hem ontdekt en aan de eigenaar van de onroerende of roerende zaak, waarin de schat wordt aangetroffen (artikel 5:13, eerste lid, BW). Een schat wordt door de wet gedefinieerd als een zaak van waarde, die zolang verborgen is geweest dat daardoor de eigenaar niet meer kan worden opgespoord (artikel 5:13, tweede lid, BW). Van een schat is geen sprake wanneer bekend is waar die ligt. Er is ook geen sprake van een schat als iemand zijn eigendom op de zaak kan bewijzen. De zaak (schat, vondst) moet dus in vergetelheid zijn geraakt.

2.4 Conclusies over eigendom

- Archeologische vondsten die zich nog in de grond bevinden en nog niet zijn gevonden, behoren in eigendom toe aan de eigenaar van die grond (onroerende zaak). De toekomstige eigenaar heeft daar op dat moment dus nog geen zeggenschap over. Dat betekent dat de provincie, gemeente of Staat op het moment dat er alleen verwachtingen zijn omtrent de aanwezige archeologische vondsten geen eisen mag stellen.
- Eigenaar van archeologische vondsten, die zijn gedaan tijdens opgravingen, is de provincie, tenzij er een gemeentelijk depot is. In dat geval is de gemeente eigenaar. Vondsten buiten het grondgebied van een gemeente worden eigendom van de Staat. Als iemand zijn eigendom kan bewijzen dan worden de vondsten geen eigendom van de provincie, de gemeente of de Staat. Bij archeologische vondsten zal daar niet snel sprake van zijn.
- De provincie, gemeente of de Staat wordt eigenaar op het moment dat de archeologische vondsten worden aangetroffen (waargenomen) bij een opgraving. Vanaf dat moment kan de eigenaar eisen stellen omtrent de (de)selectie, conservering van de vondsten en de wijze van aanlevering bij het depot.
- Toevalsvondsten komen in gelijke delen toe aan de eigenaar van de grond en de vinder. Dat geldt ook voor vondsten die zijn aangetroffen tijdens opgravingen met metaaldetectoren en waarbij de bodem niet dieper is verstoord dan 30 cm.

3 Auteursrecht

Artikel 5.12, eerste lid, Erfgoedwet bepaalt dat de Minister van OCW een Centraal archeologisch informatiesysteem (Archis) in stand houdt, waarin onder andere archeologische rapporten (opgesteld n.a.v. een opgraving) worden opgenomen. De informatie in Archis kan door eenieder worden geraadpleegd. Uit artikel 15b van de Auteurswet volgt dat de verdere openbaarmaking of verveelvoudiging van informatie uit Archis niet beschouwd wordt als een inbreuk op het auteursrecht. Dat zou betekenen dat derden archeologische rapporten en de daarin opgenomen tekeningen, foto's en dergelijke, die deel uitmaken van Archis, vrijelijk zouden kunnen kopiëren en verspreiden. Artikel 5.12, derde lid, Erfgoedwet steekt daar een stokje voor. Dat artikellid bepaalt namelijk dat het auteursrecht op de archeologische rapporten is voorbehouden. Dat betekent dat gebruikers van Archis de daarin opgenomen rapporten niet vrij van het daarop rustende auteursrecht verkrijgen. Overigens is het op grond van de Auteurswet wel toegestaan om bijvoorbeeld kopieën voor privégebruik te maken of het materiaal te gebruiken voor onderwijs.

Op informatie die is weergegeven op een begeleidingsformulier, pakbon en cetera (bijvoorbeeld in gestandaardiseerde codes) en die is gevoegd bij archeologisch materiaal dat wordt overgedragen, berust geen auteursrecht. Deze informatie betreft namelijk geen 'werken van letterkunde, wetenschap of kunst' waarop de Auteurswet betrekking heeft.

4 Verplichtingen met betrekking tot conserveren

Op grond van artikel 5.4, eerste lid, Erfgoedwet is de certificaathouder/opgraver verplicht om de aangetroffen archeologische vondsten te conserveren. Binnen twee jaar na voltooiing van een opgraving moet hij de geconserveerde vondsten en de daarbij behorende opgravingsdocumentatie overdragen aan de eigenaar. Verder is hij verplicht om de aanvang en de eerste bevindingen na voltooiing van de opgraving te melden aan de minister (ARCHIS-melding; hiervoor bestaat een E-formulier dat gedownload kan worden van de website van de RCE) (artikel 5.6, eerste en tweede lid, Erfgoedwet).

Bij deze verplichtingen rijst een aantal vragen.

- Wat houdt conserveren precies in?
- Wie moet betalen voor het conserveren: de opdrachtgever of de certificaathouder?
- Als niet goed is geconserveerd of is aangeleverd, wie kan dan (waarop en door wie) worden aangesproken?

4.1 Wat is conserveren?

Erfgoedwet e.a.

De Erfgoedwet, de toelichting daarop, het Besluit Erfgoedwet archeologie en het Besluit aanwijzing richtlijn op professionele wijze verrichten van opgravingen bevatten geen definitie van het begrip 'conserveren'.

Uit artikel 3.1, tweede lid, aanhef en onder d, Besluit Erfgoedwet archeologie volgt dat een richtlijn ter bevordering van de professionaliteit van het verrichten van opgravingen alleen voor een aanwijzing van de minister in aanmerking komt indien deze voorschriften bevat over de wijze van conserveren zodat de vondst behouden blijft. Het wordt dan ook aan de archeologische beroepsgroep overgelaten om in richtlijnen en protocollen vast te leggen wat onder conserveren moet worden verstaan, op welke wijze het conserveren van vondsten moet plaatsvinden en aan welke eisen daarbij moet worden voldaan.

In BRL 4000 wordt 'conserveren' gedefinieerd als 'in stand houden; in goede conditie houden. Het behandelen van een object en/of zijn omgeving, zodanig dat het natuurlijk verval zo minimaal mogelijk is. Bij deze behandeling is de maximale reversibiliteit het uitgangspunt. NB met betrekking

tot de metalen kunnen er drie maten van conservering onderscheiden worden, zie subspecificatie OS11/OS11wb metaal'

De richtlijnen voor conserveren zijn opgenomen in protocol 4004 (opgraven), OS16. In dat protocol wordt dieper ingegaan op de conservering van vondsten en monsters. In specificatie OS16 staat vermeld dat er twee vormen van conserveren bestaan: passief en actief: 'bij passieve conservering wordt de omgeving van het object zodanig geconditioneerd, dat het verval van de vondsten minimaal is (zie voor tijdelijke opslag specificatie OS11 en voor permanente opslag specificatie DS03). Bij actieve conservering worden de vondsten zelf behandeld, waardoor verval in depotomstandigheden minimaal is. Deze specificatie heeft betrekking op actieve conservering, maar dient in nauwe samenhang met OS11 gelezen te worden. Hierin staan de minimale conserveringseisen per materiaalgroep beschreven.

In principe wordt ernaar gestreefd het object met alle erin aanwezige informatie te behouden. Indien dit niet mogelijk is, wordt de informatie die in het object aanwezig is, vastgelegd en wordt onbehandeld materiaal ten behoeve van later onderzoek bemonsterd. Opslag van onbehandelde vondsten in depot kan alleen in uitzonderlijke gevallen, wanneer dat overeengekomen is in de overdrachtsverklaring. Bij conservering wordt de beginsituatie zo goed mogelijk vastgelegd. Ook tijdens het conserveringsproces dienen materiaaltechnische aspecten die aan het licht komen zo goed mogelijk te worden gedocumenteerd. Bij conservering moet een maximale reversibiliteit worden nagestreefd'.

4.2 Betalen voor conserveren

In artikel 5.6, derde lid, Erfgoedwet is de plicht tot het conserveren van vondsten neergelegd bij de certificaathouder (de opgraver). Certificaathouders kunnen de kosten die zij moeten maken in verband met de verplichte conservering evenwel declareren bij hun opdrachtgevers (de initiatiefnemers van de bodemverstorende activiteiten), indien zij deze kosten hebben opgenomen in de afspraken met de opdrachtgever. Voor zover zij dat niet (kunnen) doen, rusten de kosten op de certificaathouder zelf (als verantwoordelijke voor het conserveren). Vanaf het moment dat de archeologische vondsten zijn overgedragen aan een depot, wordt het depot verantwoordelijk voor de conservering en de opslag van de vondsten. Vanaf dat moment draagt het depot ook de kosten daarvan.

4.3 Wie kan worden aangesproken wanneer objecten niet goed zijn geconserveerd?

Verantwoordelijkheid

De verantwoordelijkheid voor het conserveren van vondstmateriaal is wettelijk neergelegd bij de certificaathouders. De verantwoordelijkheid geldt tot het moment van overdracht aan een depot. Wanneer wordt geconstateerd dat een vondst niet op professionele wijze is geconserveerd (professioneel is conform BRL SIKB 4000 en protocol 4004), overtreedt de certificaathouder artikel 5.4, eerste en tweede lid, in samenhang met artikel 5.5 Erfgoedwet, artikel 3.1 Besluit Erfgoedwet archeologie en het Besluit aanwijzing richtlijn op professionele wijze verrichten van opgravingen.

Toezicht en handhaving

Indien een certificaathouder opgravingen of de overige handelingen (waaronder conserveren) niet op professionele wijze verricht (dus niet conform BRL 4000 en de daarbij behorende protocollen) dan moet de certificerende instelling passende maatregelen treffen en het certificaat zo nodig schorsen of intrekken (zie artikel 5.4, derde lid, Erfgoedwet).

De Inspectie Overheidsinformatie en Erfgoed (IOE) ziet erop toe dat certificaathouders de wettelijke verplichtingen met betrekking tot conservering naleven. De Minister van OCW (met mandaat door

IOE en RCE) heeft handhavingsbevoegdheden en kan dus in het uiterste geval sancties aan partijen opleggen. Certificaathouders moeten alle medewerking verlenen bij de uitvoering van toezicht door de IOE. Bij (dreigende) schade aan archeologische monumenten heeft de minister de bevoegdheid om in te grijpen. Die bevoegdheid is na inwerkingtreding van de Omgevingswet (volgens planning per 1 januari 2022) gebaseerd op die wet. Tot de inwerkingtreding van de Omgevingswet geldt de bevoegdheid op grond van artikel 56 Monumentenwet 1988 (volgens het overgangsrecht blijft dat artikel tot dat moment gelden). De handhavingsbevoegdheden van de minister worden met een mandaat uitgevoerd door de IOE en RCE.

Acties (op verzoek van) deponthouders

Ook de deponthouders en de Staat kunnen in beginsel als eigenaren van de archeologische vondsten de certificaathouders aansporen hun verplichtingen na te komen. Wanneer de deponthouder of de Staat constateert dat een certificaathouder onzorgvuldig omgaat met het vondstmateriaal; het niet goed conserveert of opslaat, of het in bruikleen geeft aan een ander, kan de deponthouder of de Staat er met een privaatrechtelijke actie voor zorgen dat de certificaathouder de wettelijke verplichtingen naleeft. Zo nodig kan de deponthouder zijn eigendom opeisen. Tot slot zouden deponthouders ook een verzoek tot handhaving kunnen indienen bij de IOE of RCE. Zoals hiervoor aangegeven kunnen de IOE en RCE, met het mandaat van de minister, met juridische middelen afdwingen dat de certificaathouder zijn verplichtingen op grond van de Erfgoedwet naleeft.